

Ο Πολύχρωμος πλανήτης

7

Πριν από το μεγάλο πόλεμο, σε ένα μακρινό γαλαξία, γύρω από τον αστέρα Κρακάρ περιφέρονταν έξι πλανήτες: ο Μπλε, ο Κόκκινος, ο Κίτρινος, ο Μαύρος, ο Άσπρος και ο μικρούλης Ασημής. Τώρα πια υπάρχει μόνο ο Ασημής, που έχει αλλάξει όνομα και τον λένε Πολύχρωμο, γιατί εκεί μένουν πλέον άνθρωποι όλων των χρωμάτων.

Παλιά υπήρχαν οι μπλε άνθρωποι, οι κόκκινοι, οι κίτρινοι, οι μαύροι και οι άσπροι. Πέρα από το χρώμα του δέρματός τους, εμφανισιακά έμοιαζαν αρκετά. Όλοι είχαν δύο χέρια, δύο πόδια και ένα κεφάλι, αν και σκέφτονταν διαφορετικά. Οι κόκκινοι, ας πούμε, ήταν από τη φύση τους πιο οξύθυμοι, κάτι που οι ήρεμοι κίτρινοι δεν μπόρε-

σαν ποτέ να καταλάβουν. Οι διαφορές που είχαν μεταξύ τους ήταν αυτές που προκάλεσαν το μεγάλο πόλεμο και κατέστρεψαν τους πλανήτες τους, κι έτσι υποχρεώθηκαν να ζήσουν όλοι μαζί. Υπέγραψαν, λοιπόν, ένα σύμφωνο ειρήνης μέχρι να βρουν άλλους κατοικήσιμους πλανήτες κάποιου άλλου αστέρα του γαλαξία τους, ή ενός άλλου γαλαξία, και να χωριστούν ξανά.

Τα διαστημικά αερόπλοια προσγειώθηκαν στον Ασημή πλανήτη, και οι χρωματιστοί άνθρωποι έχτισαν εκεί πρόχειρα σπίτια μέχρι να ολοκληρωθεί η αποστολή εύρεσης καινούριων πλανητών. Μικρότερα και πιο γρήγορα αερόπλοια επανδρώθηκαν και σκορπίστηκαν, ταξιδεύοντας σε κάθε άκρη του σύμπαντος.

Ο καιρός που έλειψαν ήταν πολύς την πρώτη φορά και ακόμα περισσότερος όλες τις υπόλοιπες, όμως δεν το έβαλαν κάτω. Κάθε φυλή ήθελε να βρει έναν άλλο πλανήτη, σε κάποιο κοντινό ή μακρινό ηλιακό σύστημα, ώστε να μπορέσει να ζήσει μακριά από τις υπόλοιπες φυλές. Οι χρωματιστοί άνθρωποι ρωτούσαν τα πληρώματά τους γιατί δεν είχαν βρει ακόμα κάτι, και οι απαντήσεις

ήταν ποικίλες, αλλά όλες απογοητευτικές. Στους περισσότερους πλανήτες δεν υπήρχε οξυγόνο, ενώ κάποιοι από αυτούς στους οποίους υπήρχε βρισκόνταν είτε πολύ κοντά είτε πολύ μακριά από τον ήλιο τους. Έτσι, αν μια φυλή πήγαινε εκεί, τα μέλη της είτε θα καίγονταν είτε θα πάγωναν.

Όλοι άκουγαν υπομονετικά και έλπιζαν πως κάποτε θα έβρισκαν τον τέλειο πλανήτη για τη φυλή τους. Όλη αυτή η υπομονή, φυσικά, είχε και τα όριά της. Έτσι, οι χρωματιστοί άνθρωποι άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Έλεγαν πως οι λόγοι των τσακωμών ήταν πολύ μεγάλης σημασίας, όμως τελικά αποδεικνυόταν πως είχαν να κάνουν μόνο με τη διαφορά του χρώματός τους.

Όπως καταλαβαίνετε, κάτι έπρεπε να γίνει. Δημιουργήθηκε, λοιπόν, μια ομάδα ανθρώπων που ονομάστηκε Χρωμονομία – όπως λέμε αστυνομία. Πάνω στην ώρα έγινε αυτό, γιατί οι αποστολές είχαν σταματήσει ξαφνικά, και ποιος τους άκουγε μετά! «Γιατί σταματήσατε;» φώναζαν οι χρωματιστοί άνθρωποι. «Τελείωσαν τα καύσιμα...» κλαψούριζαν οι επιστήμονες. «Να βρείτε άλλα!» ξαναφώναζαν οι χρωματιστοί. «Φσσςς, φσσςς!»

σφύριζαν οι χρωμονόμοι με τις σφυρίχτρες τους.

Χωρίς να έχουν άλλη επιλογή, οι χρωματιστοί άνθρωποι υπέγραψαν ένα δεύτερο σύμφωνο ειρήνης, που δεν είχε χρονικό όριο, και άρχισαν να ψάχνουν για καινούριες ενεργειακές πρώτες ύλες. Πολύ σύντομα ανακάλυψαν μια νέα πρώτη ύλη, που δεν ήταν άλλη από το διάσημο πλέον σπιρίτιον. Με το σπιρίτιον τα αερόπλοια κατάφεραν να ξεπεράσουν την ταχύτητα του φωτός, και αυτό έδωσε νέες ελπίδες για τις αποστολές εύρεσης καινούριων πλανητών. Αυτή την πρώτη ύλη χρησιμοποιούσαν πλέον όλοι για τα ιπποκίνητά τους, όπως και για το φωτισμό των πόλεων και των χωριών.

Τα χρόνια όμως περνούσαν, και οι χρωματιστοί άνθρωποι δεν μπορούσαν να συνεχίζουν να ζουν σε πρόχειρα σπίτια. Γι' αυτό, ξεκίνησαν σιγά σιγά να χτίζουν. Με πέτρα στην αρχή, στη συνέχεια με μέταλλο και γυαλί. Έτσι φτιάχτηκαν χωριά με μικρά σπιτάκια, αλλά και μεγάλες πόλεις με τεράστιους ουρανοξύστες.

Τώρα πια, που έχουν περάσει αιώνες από τότε, οι χρωματιστοί άνθρωποι έχουν μάθει να συμβιώ-

νουν. Υπάρχουν, βέβαια, και κάποιοι οπισθοδρομικοί, που κάνουν παρέα μόνο με ανθρώπους του δικού τους χρώματος, όμως οι περισσότεροι είναι ανοιχτόμυαλοι. Εδώ μάλλον πρέπει να αναφέρουμε και μια άλλη κατηγορία ανθρώπων. Είναι οι ουράνιοι τόξοι. Λέγονται έτσι επειδή χρωματίζουν το σώμα τους με πολύχρωμες ρίγες. Αυτό το κάνουν επειδή θέλουν να δείξουν πως όλα τα χρώματα είναι ίσα. Όπως καταλαβαίνετε, οι οπισθοδρομικοί δεν τους πολυσυμπαθούν.

Η συνύπαρξη των χρωματιστών ανθρώπων είχε ως αποτέλεσμα να διαδοθούν οι πολιτισμοί των φυλών και τα μέλη τους να ανταλλάξουν ήθη και έθιμα, όπως και φαγητά. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι υπάρχουν πλέον κι άλλα χρώματα. Οι κίτρινοι παντρεύονται κόκκινους και τα παιδιά τους βγαίνουν πορτοκαλιά, ενώ όταν παντρεύονται κόκκινοι με λευκούς τα παιδιά τους βγαίνουν ροζ.

Οι περισσότεροι ζουν στην πρώτη πόλη που χτίστηκε στον Ασημή πλανήτη, την πόλη Μηδέν. Την ονόμασαν έτσι απλώς για να δηλώσουν το σημείο στο οποίο προσγειώθηκαν την πρώτη φορά. Άλλωστε τότε δεν είχε σημασία γι' αυτούς

το όνομα. Σύντομα θα έφευγαν, και η κάθε φυλή θα ζούσε ξεχωριστά. Ποιος να το περίμενε πως θα ζούσαν όλοι μαζί τόσους αιώνες! Σημασία έχει ότι ζουν ακόμα σε αυτή την πόλη, που λέγεται, όπως και τότε, Μηδέν.

Με την ίδια λογική, δόθηκαν ονόματα αριθμών και σε όλες τις επόμενες πόλεις. Υπάρχουν, βέβαια, και κάποιες που κατοικήθηκαν από μία μόνο φυλή, κι έτσι έχουμε την Μπλε πόλη, την Κόκκινη, την Κίτρινη, τη Μαύρη και την Άσπρη. Η ιστορία μας όμως δεν εκτυλίσσεται σε κάποια από τις μονόχρωμες πόλεις, αλλά στην πρώτη που φτιάχτηκε και τώρα κατοικείται από εκατομμύρια χρωματιστούς ανθρώπους, την πόλη Μηδέν.

Εκεί ζει η Μία, ένα κορίτσι εννιά χρονών. Αυτό που την κάνει τόσο ξεχωριστή είναι το χρώμα της ή, μάλλον, η αχρωμία της. Γιατί η επιδερμίδα της Μία δεν έχει κανένα χρώμα. Είναι η μοναδική κάτοικος του Πολύχρωμου πλανήτη που το δέρμα της μοιάζει με μια σταγόνα νερό, και όσοι τη γνωρίζουν την αποκαλούν «το αόρατο κορίτσι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Σόλο μποκάρ

13

Εκείνη τη μέρα ξύπνησα πολύ αγχωμένη. Το απόγευμα θα γινόταν η συναυλία, και έπρεπε να δώσω τον καλύτερό μου εαυτό. Όλη μου τη ζωή απέφευγα να είμαι το επίκεντρο της προσοχής, όμως σ' εκείνη τη συναυλία αυτό θα ήταν αναπόφευκτο, μια που σε δύο κομμάτια θα έπαιζα σόλο.

Γι' αυτό άλλωστε είχα επιλέξει το μποκάρ. Αυτό το βαρύ έγχορδο ελάχιστοι το επιλέγουν, κι έτσι όταν με ρώτησαν, στην Α' δημοτικού, ποιο όργανο θα ήθελα να μάθω να παίζω, είπα «Μποκάρ» μόνο και μόνο για να μην είναι μαζί μου κανένας άλλος στο μάθημα της μουσικής. Και δεν είχα άδικο. Ήμουν μόνη τελικά. Για τη συναυλία, είχα παρακαλέσει την κυρία Τολ να παίξει κάποιος άλ-

λος στη θέση μου, αλλά εκείνη επέμενε: «Είσαι η καλύτερη. Γι' αυτό διάλεξα εσένα, και δε σηκώνω κουβέντα». Ήθελα να βάλω τα κλάματα και να αρχίσω να της φωνάζω, αλλά δεν το έκανα. Η κυρία Τολ πάντα ήταν καλή μαζί μου, ίσως η μόνη από τους δασκάλους. Με το ζόρι άλλωστε με είχαν πάρει σε αυτό το σχολείο, ύστερα από πολλές αγριοφωνάρες που είχαν ακούσει από τον πατέρα μου. Ήταν αντιδήμαρχος των μπλε προαστίων στην πόλη Μηδέν, βλέπετε, κι έτσι, έπειτα από διάφορες απειλές, με δέχτηκαν. Μακάρι να μην το είχαν κάνει, βέβαια. Ανάμεσα στα μπλε παιδιά, που με κοίταζαν λες και ήμουν έκτρωμα της φύσης, ήθελα να ανοίξει η γη και να με καταπιεί. Η μόνη που με υποστήριζε ήταν η δασκάλα της μουσικής, που είχε βάλει σκοπό να αναδείξει το ταλέντο μου.

Αναθεμάτισα την τύχη μου και σηκώθηκα από το κρεβάτι.

Κάθισα μπροστά στον καθρέφτη και κοιτάχτηκα στηρίζοντας το πρόσωπό μου στην παλάμη. Ίσως είχα συνηθίσει αρκετά την αποκρουστική μορφή μου, όμως δε μου φαινόταν πια και τόσο παράξενη. Δε χρειαζόταν καν προσπάθεια για να

με δει κάποιος. Γιατί με αποκαλούσαν «αόρατη», λοιπόν;

Ο πατέρας μου είχε απαιτήσει να βαφτεί μπλε το δωμάτιό μου, οπότε εκείνη τη στιγμή αντίκριζα – όπως συνήθως μέσα στο σπίτι – μια γαλαζωπή απόχρωση του εαυτού μου στον καθρέφτη. Στην τάξη του σχολείου ήμουν κάπως κιτρινωπή, ενώ έξω άλλαζα συνεχώς χρώμα και το δέρμα μου έλαμπε ασημί όταν έπεφτε το φως του ήλιου πάνω μου.

Η διαδρομή από το σχολείο μέχρι το σπίτι ήταν συνήθως βασανιστική, αφού όλο και κάποιο από τα παιδιά μου φώναζε διάφορες βρισιές για το χρώμα μου. «Δε σε θέλουμε εδώ, να φύγεις!» «Φρικιό!» «Μεταλλαγμένη!» «Να πας στους ουράνιους τόξους! Με αυτούς τους αλήτες ταιριάζεις!»

Αυτά ήταν λίγα από όσα άκουγα καθημερινά, αλλά κάποια μέρα ο Ένταρ, ένας συμμαθητής μου νεομπλέ (έτσι αποκαλούσαν αυτούς που είχαν μετακομίσει πρόσφατα στα μπλε προάστια) με υποστήριξε. Δεν το πίστευα όταν έγινε!

Φεύγοντας από το σχολείο εκείνη τη μέρα, βάδιζα βιαστικά για να αποφύγω τα συνηθισμένα κοροϊδευτικά σχόλια, αλλά ακούστηκε σαματάς πίσω μου και γύρισα να κοιτάξω. Ο Ένταρ είχε πιαστεί στα χέρια με εκείνο τον κρετίνο τον Απόρ, που μου έλεγε τα χειρότερα. Μάλλον τυχαίο θα είναι, σκέφτηκα, και συνέχισα να βηματίζω βιαστικά, μέχρι που κάποιος με σταμάτησε πιάνοντάς με από τον ώμο. Ήταν ο Ένταρ.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε.

«Ναι, σ' ευχαριστώ», του απάντησα και προχώρησα.

Ίσως ήταν η πρώτη φορά που χάρηκα για το ότι ήμουν αόρατη, γιατί, αν δεν ήμουν, σίγουρα θα είχα κοκκινίσει από την ντροπή μου.

«Θα έπρεπε να ντρέπονται που μιλάνε έτσι», με πρόλαβε ο Ένταρ και άρχισε να βαδίζει πλάι μου.

Εγώ συνέχισα να περπατώ, έχοντας χαμηλωμένο το βλέμμα μου.

«Δεν πειράζει, το έχω συνηθίσει», είπα ψέματα — με πλήγωνε κάθε φορά το ίδιο, αλλά δεν ήθελα να του το πω.

«Δε θα έπρεπε. Κι εμένα με έλεγαν “νεομπλέ”

όταν ήρθα πέρυσι, αλλά τώρα, με μερικές καταρπακίες, δεν τολμάνε να το ξαναπούν — αν και, να σου πω την αλήθεια, δε θα με πείραζε και τόσο. Το λένε υποτιμητικά, εγώ όμως χαίρομαι που ξεχωρίζω από αυτούς. Μπλε σκουλήκια είναι, τίποτα παραπάνω», είπε ο Ένταρ και κλότσησε μια πέτρα.

«Μη μιλάς έτσι, θα μας ακούσουν!» κοίταξα γύρω μας φοβισμένα.

Βρισκόμασταν, βλέπετε, στα μπλε προάστια, όπου όταν ακουγόταν η λέξη «μπλε» έπρεπε να είναι μόνο για καλό. Αν άκουγε κανείς τον Ένταρ να μιλάει έτσι, μπορεί και να τον έκλειναν στη φυλακή.

«Και τι με νοιάζει; Αφού όπως τα λέω είναι», περηφανεύτηκε και χασμουρήθηκε αδιάφορα.

«Είμαι η κόρη του αντιδήμαρχου, μην το ξεχνάς!» του είπα αυστηρά, αν και το μετάνιωσα αμέσως.

Είχε δίκιο, έπρεπε να το παραδεχτώ. Ίσως τελικά το ότι είχα για πατέρα τον πατέρα μου με είχε επηρεάσει πιο πολύ απ' όσο νόμιζα.

«Ναι, πράγματι είσαι. Κι εκείνος το έχει μεγάλο

καμάρι που είναι πατέρας σου, όπως όλοι γνωρίζουν...» με κοίταξε κατάματα χαμογελώντας ειρωνικά.

Αυτό ήταν, μέχρι εδώ! είπα από μέσα μου και, χωρίς δεύτερη σκέψη, γύρισα και τον χαστούκισα. Μα πώς μου ήρθε να κάνω κάτι τέτοιο; Τον κοίταξα, με κοίταξε, και το έβαλα στα πόδια ενώ εκείνος έτριβε το μάγουλό του και με κοιτούσε σαν χάννος από την έκπληξη. Αυτό ήταν κάτι που ήξερα πολύ καλά να κάνω. Να το βάζω στα πόδια.

Έτρεξα με όλη μου τη δύναμη, χωρίς να μπορώ να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Όσα είχε πει ο Ένταρ ήταν αλήθεια. Όλα. Ακόμα κι αυτό για τον πατέρα μου. Ήταν αλήθεια πως δε με ήθελε για κόρη του. Σίγουρα, αν δεν ήταν η μητέρα μου, θα με είχε δώσει για υιοθεσία αμέσως μόλις γεννηθήκα.

Ο πατέρας μου ήταν αυστηρός και πιο συντηρητικός από πολλούς μπλε ανθρώπους. Γι' αυτό άλλωστε είχε βγει αντιδήμαρχος. Αν τα παιδιά του ήταν όλα μπλε, σίγουρα θα είχε βγει δήμαρχος. Εγώ όμως δεν ήμουν. Ήμουν μια μεταλλαγμένη.

Την ημέρα των εκλογών, το βλέμμα του πατέ-

ρα μου έπεσε πάνω μου σαν αστροπελέκι μόλις βγήκαν τα αποτελέσματα. Ίσως να μου φαινόταν τυχαίο, αν δεν άκουγα κατά λάθος μια συζήτηση που είχε κάνει με τη μητέρα μου το προηγούμενο βράδυ. «Θα χάσω από αυτήν. Ο κόσμος με κοροϊδεύει πίσω από την πλάτη μου. Είναι ντροπή για μας», είπε τότε ανάμεσα σε άλλα, εγώ όμως δεν κατάλαβα για ποιο πράγμα μιλούσαν. «Είναι παιδί μας», απάντησε η μητέρα μου, και τότε ένιωσα το πρόσωπό μου να μουδιάζει. Δεν κάθισα να ακούσω άλλα. Έτρεξα κατευθείαν στο δωμάτιό μου και έκλαψα μόνη μου, ως συνήθως, όπως έτρεξα κι εκείνη τη μέρα μακριά από τον Ένταρ, που με υπερασπίστηκε.

Από τότε δεν ξαναμιλήσαμε στο σχολείο. Σε ελάχιστα μαθήματα ήμασταν στην ίδια αίθουσα — ευτυχώς! —, και όποτε τελείωνε το μάθημα έτρεχα κατευθείαν για το επόμενο, χωρίς να του δίνω την ευκαιρία να με πλησιάσει.

Από ένα σημείο και μετά φάνηκε πως τα κατάφερα, γιατί ο Ένταρ δε μου έδινε πια σημασία. Όμως, αντί να νιώθω ανακούφιση, ένιωθα θλίψη. Θα μπορούσαμε να είχαμε γίνει φίλοι. Ίσως, βέ-

βαια, να ήταν καλύτερα έτσι. Αν γινόμασταν φίλοι, θα μας κοροΐδευαν περισσότερο: «Το φρικιό και ο νεομπλέ!» Ούτε να το σκεφτώ δεν ήθελα.

Άρχισα να χτυπάω τα δάχτυλά μου στο έπιπλο μπροστά στον καθρέφτη όπως αν είχα μπροστά μου το μποκάρ. Τα δάχτυλα κινούνταν ρυθμικά και θύμιζαν χάδι, αλλά, καθώς σκέφτηκα τη συναυλία, άρχισαν να κινούνται λες και έπαθαν κάποιου είδους αγκύλωση. Αναστέναξα και τα παράτησα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή πετάχτηκε στην αγκαλιά μου ο Γκορ και με έγλειψε στο πρόσωπο.

«Κάτω, Γκορ, κάτω», του είπα, αλλά ο τόνος της φωνής μου μάλλον δεν ήταν καθόλου πειστικός, κι έτσι ο Γκορ συνέχισε να χοροπηδάει μπροστά στα πόδια μου χαρούμενα.

Ο Γκορ είναι ένα μικρό σκυλάκι που μου είχαν κάνει δώρο οι γονείς μου στα ένατα γενέθλιά μου, λίγους μήνες νωρίτερα. Μάλλον ήταν ιδέα της μαμάς μου, αφού ο πατέρας μου δε συμπαθεί τα κατοικίδια. Παρ' όλα αυτά, η αδερφή μου, η Σιμόν, είχε αποκτήσει πριν από δύο χρόνια ένα φτερωτό

αίρ, τον Κεράλ, στα ένατα γενέθλιά της, και πιθανότατα ο αδερφός μου, ο Παν, θα αποκτούσε κι αυτός ένα ζωάκι στα δικά του ένατα γενέθλια.

Είναι παράδοση να αποκτούν τα παιδιά κατοικίδιο στα εννιά τους. Είναι όπως με τα μουσικά όργανα στο σχολείο, μόνο που εκεί μαθαίνουν μουσική από την Α΄ δημοτικού. Έτσι κατέληξα κι εγώ να παίζω μποκάρ, και εκείνη τη μέρα ίδρωνα και μόνο στη σκέψη για το σόλο μου. Αν το ήξερα, θα είχα διαλέξει κάποιο άλλο όργανο. Μαράν ίσως, που το διάλεγαν οι περισσότεροι. Θα υπήρχαν πολύ λιγότερες πιθανότητες να είμαι η καλύτερη στο μαράν παρά στο μποκάρ, που το είχαν διαλέξει μόνο τρία παιδιά σε ολόκληρο το σχολείο.

«Ευτυχώς που έχω κι εσένα...» είπα στον Γκορ χαϊδεύοντας το γαλαζωπό μακρύ του τρίχωμα.

Η μοβ γλωσσίτσα του ήταν κρεμασμένη έξω από το στόμα, και με κοιτούσε με τα στρογγυλά μαύρα μάτια του μάλλον με αγάπη. Ναι, ήταν αγάπη.

Μόνο ο Γκορ και η μαμά μου με αγαπούσαν πραγματικά. Για τον πατέρα μου αποτελούσα ντροπή, όπως και για τα αδέρφια μου, που με απέ-

φευγαν στο σχολείο και δεν επέστρεφαν στο σπίτι μαζί μου.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα και την άνοιξε απαλά. Τα μακριά μπλε μαλλιά της μητέρας μου ανέδιδαν ένα άρωμα φρούτων.

«Θα κατέβεις για πρωινό;» με ρώτησε χαμογελαστή.

«Ευχαριστώ, αλλά δεν πεινάω».

«Έχεις άγχος, το καταλαβαίνω, πρέπει όμως να τσιμπήσεις κάτι πριν από τη συναυλία».

«Εντάξει, θα έρθω σε λίγο», αποκρίθηκα και σηκώθηκα βαριεστημένα να ντυθώ.

Η μαμά βγήκε από το δωμάτιο, ενώ ο Γκορ με παρακολουθούσε κουνώντας την ουρά του.

«Μακάρι να ήμουν ένα κουτάβι, σαν εσένα. Ας ήμουν και πολύχρωμο», του είπα – και το εννοούσα.

Τα μονόχρωμα κατοικίδια είχαν καλύτερη τύχη από τα πολύχρωμα, που συνήθως ήταν αδέσποτα. Αν ήμουν πολύχρωμη, δε θα ασχολιόταν κανένας μαζί μου. Ή ίσως θα έπρεπε όντως να είμαι αόρατη, όπως με έλεγαν. Αν ήμουν, δε θα με έβλεπε πραγματικά κανένας και θα έκανα ό,τι ήθελα.

«Ανεκπλήρωτα όνειρα...» ψέλλισα, και ο Γκορ